

Két épületszárnyal kibővítik a kulturpalotát

A kultuszminiszter államsegélyt juttat a városnak a Móra-ásafások kincseinek elhelyezésére

(A Délmagyarország munkatársától.) Ha a jelek nem csalnak, rövidesen teljesül a város közönségének egy régi kívánsága: kibővítik a kulturpalotát. Az építkezési konjunktúrák korszakában a város hatósága erről az égetően sürgős problémáról megelégedett, pedig néhai Móra Ferenc minden alkalmat megragadott arra, hogy felhívja a Kulturpalotában uralkodó lehetetlen állapotokra az illetékesek figyelmét. Az egész ország tudott arról, hogy milyen leküzdhetetlen nehézségekbe ütközik a Móra-féle ásatások világhírű eredményeinek elraktározása, hogy megbecsülhetetlen értékű kincsek hevernek ládákba zsufolva a muzeum pincéiben és folyosóin, de a Kulturpalota kibővítése valahogy mindig kimaradt a programból.

A közelmúltban hivatalos helyről biztató ígéretet kapott a város. Tormay államtitkár, a kultuszminisztérium muzeumi osztályának vezetője közölte a város hatóságával, hogy Hóman Bálint kultuszminiszter, akit Mórahoz nem csak személyi barátság szálai fűzték, hanem a muzeumi ember nagyrabecsülése is, hajlandó jelentősebb állami segélyt folyósítani a városnak a Kulturpalota kibővítésére.

Dr. Pálffy József polgármester, amint értesült

erről az ígéretről, azonnal utasította a mérnöki hivatalt a szükséges előkészítő munkálatok elvégzésére. Berzenczey Domokos műszaki főtanácsos a mérnöki hivatal vezetője Kövér Tibor főmérnökkel tárgyalta meg a kérdést és közölte azt az elgondolását, amely szerint a Kulturpalotát két épületszárnyal lehetne a legszebben és legcélszerűbben kibővíteni. A Kulturpalota jelenlegi kocsifeljáróját elbontandk, abban az esetben és a Móra-kert betonmedencéje felé jobbról is, balról is egy-egy szárnyat építenének. Minden szárny földszintjén és emeletén egy-egy nagyméretű terem lenne, amely lényegesen megnövelné a Kulturpalota férőhelyét és lehetőséget nyújtana a gyűjtemények elhelyezésére.

Köver Tibor főmérnök a Berzenczeyvel folytatott megbeszélések alapján rövidesen megkezdte az épületbővítés terveinek elkészítését. A terveket azután a hozzájuk készíthető költségvetéssel együtt bemutatják a kultuszminiszternek és kéri a kildatsba helyezett államsegély kiutalását.

Ha minden jól megy és nem merül fel valami újabb akadály, lehetséges, hogy a tavasszal sor kerül a Kulturpalota új épületszárnyainak felépítésére.

MEINLE
AJÁNDÉKKOSARAK
Kárász ucca 6. sz.

— Nekem egész télire mindenem bent az éléskamrában — sirja Kádárné.

— En ott hagytam hentesüzletemet, vágja oda szomoruan Péterfi István.

Az egyik asszony egyet-kettőt kanalaz a népkonyhai levesből, ott hagyja. Nem megy le a torkán.

— Nem bírom megenni, pedig holnap délig semmit se eszem... — mondja és két könnyecsepp gurul végig sápadt, szép arcán.

Szöregről

jött be egy fiatal házaspár. Arcuk fáradt és fehér, mint a fal.

— Kivitték Szöregre, de ott senki se törődik velünk — mondják, — amíg a 20 dinárból futotta — ettünk, most nem tudjuk, hová forduljunk.

Tóth Sándor, aki

Algyőről

jött be, jókedvű.

— A község mindent megtesz értünk, — meséli. Munkát, pénzt ad, élelmet juttat azoknak, akiknél laknak menekültek. Dehát a rokonoktól se kívánhatjuk, hogy hatodmagunkkal el-tartsanak. Ő is nyakába veszi a falvakat és gazdasági elfoglaltságot keres.

A kicsi Fehér Mihály tizennégy éves. Egész sárga szegényke. Apjának segített már a földben, most csak hallgatja a nagyok reménytelen sóhajtását. Lesüti szemét, hogy ne lássák sirni.

A panaszokat, akarjuk jegyezni, de csak azokat, amelyek sürgősen segíteni lehet és kell. A „Szeged — Délvidékért” folyószámlán nagy összeg felsziki a menekültek részére. Élelmiszerekkel is telítve a raktárak. Miért kának egyszer egy nap enni a szerencsétlenek és pedig a népkonyhai adag levest csupán? A város társadalma megtette kötelességét, de megkívánja, hogy

az adományozott élelmiszereket osszák szét a menekültek között.

A községekben is nehezen indul meg a menekült ügy megszervezése. A község tartsa

Két hét után a Délvidékről kiülőzöttek között

Panasz, nélkülözés, nyomor

Késedelem nélkül ki kell osztani az összegyűjtött adományokat

(A Délmagyarország munkatársától.) Decembri felhők futnak át az égen. Fáradtan száll fel alá a kémények füstje, meleg fűtött szobák kályháiból. Karácsony közeleg és a hánykolódó szívek szeretnének csendes gyertyákat gyujtani ünnepi békés otthonukban. De hol van a béke, hol lehet megnyugvás?

Tudhatunk-e mosolyogni, amikor kiülőzöttek, hontalanok lepik el uccáinkat, akik néhány nap alatt néhány évüzt szenvedéseit élték át... És miért? Milyen bünért kellett lakolniok! Tudhatunk-e örülni, amikor ijedt sápadt gyermekszemeket látunk amelyek könytelenül eszmélnek az emberi könyörtelenségre és megöregedve kísérik szülőiket a kálváriára. A lélekzetünk eláll a megdöbbenéstől, az együttérzéstől, a szánalomtól. Nincs is talán szó, amellyel le lehetne írni a kétségbeesésüket, hontalanságuk reménytelenségét.

Az első menekült vonatok érkezésére összefogott a társadalom. Felszólítás nélkül tudta; most egy faladata van — segíteni. Segített is.

Élelem, ruha, pénz gyűlt össze;

rengeteg halom ajándékokból. És mindenki megnyugodott. Talán egy időre elrendezte a jószívűség a szerencsétlen családok sorsát, akik karácsony előtt, télben szakadtak el tűzhelyüktől. Így gondolták, akik az elsők között voltak, hogy pénzzel, szeretettel, ajándékkal és emberi jószággal segítsék fel a sorsüldözötteket.

Az újságíró azonban, aki karácsonyi hangulattal a szívében két héttel az első vonat érkezése után is látni akarta a menekülteket, hogy riportot írjon arról, mint élnek azok, akik idejutottak, most kénytelen soronkivüli beszámolót tartani. Kénytelen, mert amit látott, hallott, tapasztalt, nem alkalmas a kará-

csnyi kedv felidézésére, de meg nem is várhat a segítség órákat sem.

*

A rókusi tornacsarnokban már csak három család lakik. A férfiak kint járják a falvakat, munkát keresni, csak asszonyok és gyerekek ülnek a szobában. Az első szóra

sírással telik meg a szoba.

Mi lesz velünk? Az apróságok leteszik játékaikat, anyjukra néznek és keserves zokogással borulnak ölébe.

— Az első héten bizony gyönyörű volt, ahogy törődtek velünk, sirja el az egyik asszony, de most a népkonyhára szorultunk... Egyszer egy nap étel és a többit honnan vegyük?...

A terembe lassan mind többen érkeznek. Akik kint laknak ismerősöknél, rokonoknál, be-be látogatnak új biztató hírekért. A falubeliekkel együtt buslakodnak, együtt jajgatnak. Ők még nem ismerik a munkanélküliek nyomorát.

— Nekem hatvan zsák krumplim, három hizom maradt otthon, — mondja csendesén Fehér Mihály.

Az időjárásnak megfelelően karácsonyra még jobban leszállítottuk árainkat!

Tiszteljen meg b. látogatásával és meg fog győződni, hogy **legelőnyösebben** (jót, olcsón) nálunk vásárolhat.

A meteorológiai intézet jelenti:

„egy-két napon belül nagy hideg várható“... árainkat mégis a meleg időjárásnak megfelelően állapítottuk meg.

Fekérecégtáblás **BOROS MIKSA** Széchenyi-tér 15. sz.

Széchenyi Mozi

Ma utoljára

Cellin, a szerelem mestere

a világhírű ötvös szerelmek és a pompás kis-
rő műsor 5, 7, 9 órákor.